

зиче и което ти преминува по сичките жили, когато го ти поопиташъ на гладно сърце. Ала, за да са не препираме напразно, азъ би та помолилъ да донесешъ по една чашка и отъ едното и отъ другото, и да ги поопитаме. Азъ мисла, че вие имате и отъ едното и отъ другото. . . Налѣхте ли си, байо Либене, тая година и пастушеско вино или не? пита Хаджи Генчо и гледа на дѣда Либена така, както гледа юнакътъ на своята млада невѣста.

— Налялъ съмъ зеръ; наляхъ и отъ едното, и отъ другото, и отъ третѣто. Шеснайсетъ бжчви съмъ налялъ тая година, Хаджи! И краставоселско винце наляхъ една бжчвица — знаешъ, за измерете.

— Азъ, байо Либене, мисла, че старите вина не сж до толкова добри, до колкото сж добри новите; а „най-паче“ за това, че тая година са е уредило такова вино,